

ΚΡΙΤΙΚΗ

ΘΕΑΤΡΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΣ - ΑΛΜΠΕΡΤΑΣ ΤΣΟΜΠΑΝΑΚΗ

«3D» (Τρεις διαστάσεις)

ΚΑΙ ΕΥΓΕΝΙΑΣ ΦΑΚΙΝΟΥ

«Το Έβδομο Ρούχο»

Του ΓΙΩΡΓΟΥ
ΠΑΝΑΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

Η θεατρική ατμόσφαιρα του έργου «3D» είναι διαποτισμένη από βία στο έπακρο. Ίσως θέλει να δώσει τη σημερινή εκδοχή μιας αισθητικής από αίμα και θάνατο, προκαλώντας την κυριαρχία ενός άνδρου θεάματος από συναισθήματα και ιδανικά, μια παρούσα ενός παραμορφωτικού καθρέφτη που έσπασε στη συσσώρευση των λαθών μιας αστικής επανάστασης, καθώς ραντίζει τους θεατές με το δηλητήριο της αποτυχίας, που κυοφορεί την άρνηση, την απληστία και ακόμα την κυριαρχία του έρωτα σε βογκητά εφιάλτη.

Ένας περιθωριακός, ένας επικηρυγμένος αδόξαστος κακοποιός και μια νυμφομανής διψασμένη για όργια, συνθέτουν τα πρόσωπα του έργου. Υπάρχει και η ομοφυλοφιλική έλξη του επικηρυγμένου για τον περιθωριακό, κάτι που σε μια στιγμή αιματηρής μοναξιάς θυμίζει την «Ιστορία ζωολογικού κήπου» του Άλμπυ. Παντού κυριαρχεί ο ρεαλισμός μιας βάνουσης συνάντησης αυτών των ανθρώπων, που σκοπός είναι η διεκδίκηση κάποιου θησαυρού κοσμημάτων από τους δύο άνδρες και οι (αντί)ερωτικές σκηνές της νυμφομανούς Λουσιέν, που θυμίζουν έρωτες σκύλων σε λεωφόρο.

Ίσως όλα αυτά να μην υφίστανται από το καθημερινό αστυνομικό δελτίο ειδήσεων της τηλεόρασης, γιατί καίτοι ο σκηνοθέτης έδωσε μια τραγική ατμόσφαιρα μίσους και φόνου ή απόπειρας φόνων, εντούτοις η σκέψη σου δεν πάει διόλου στον Μάκβεθ ή στον Τίτο Ανδρόνικο του Σαίξπηρ, γιατί λείπει έστω και κάποιο ίχνος σκηνικής ποίησης. Για να είμαστε όμως πιο δίκαιοι, τονίζουμε ότι ο αιματηρός ρεαλισμός του έργου υπηρετήθηκε σωστά και από τη σκηνοθεσία της συγγραφέως Αλμπέρτας Τσοπανάκη, αλλά και από την καλή ερμηνεία των τριών ηθοποιών Μαγδαληνής Γκούβερου (Λουσιέν), Θανάση Κυριαζή (Στιβ) και Στέφανου Κοσμόπουλου (Κάρλο). Καλή και η μουσική επιμέλεια της Αλμπέρτας Τσοπανάκη, έδωσε τον ήχο που ταίριαζε σ' ένα σασπένς που δοκιμαζόντουσαν κάθε τόσο τα νεύρα των θεατών.

**Θέατρο Κυκλάδων:
«Το Έβδομο Ρούχο»**

Δεν έχω διαβάσει το αντίστοιχο μυθιστόρημα της κ. Ευγενίας Φακίνου και δεν έχω γνώμη για την επιτυχία της θεατροποίησής του. Απ' ό,τι όμως είδα στη σκηνή και απ' ό,τι με διαφώτισε αμυδρά το πρόγραμμα, βλέπω πως αναφέρεται σε σημαντικές περιόδους της ελληνικής ιστορίας, που τις συμβολίζουν επτά αντρικές φορεσιές σαν σύμβολα. Παράλληλα όμως, διαφαίνεται και μια κρυφή ιστορία αυτών των ανθρώπων, ιδίως των τελευταίων

γενεών, που ζει στη μνήμη της σπαρτικά μια 100χρονη, κολλημένη σ' έθιμα και νεκρικές σπονδές, ένα ηθογραφικό κομφούζιο με εικόνες περίπου Ταλιμπάν, που εκτυλίσσονται σε κάποιο χωριό μακριά από τους ανθρώπους.

Στο χωριό αυτό αποφασίζει να ταξιδέψει μια νεαρά απόγονος της σειράς αυτής των ανθρώπων που πέθαναν κάθε άλλο παρά ειρηνικά αλλά βίαια και όχι μόνο από κοινωνικές αναστατώσεις. Εκεί βρίσκεται αντιμέτωπη μ' εφιαλτικές καταστάσεις που δημιουργεί κυρίως η εκατοντάχρονη (Αλέκα Παϊζη) με κρεμασμένες σ' εφτά στύλους τις φορεσιές των πρωτότοκων ανδρών εφτά γενεών που χάθηκαν από βίαιους θανάτους σε μάχες, επαναστάσεις, αιμομιξίες και ό,τι άλλο φανταστείς. Βέβαια, παρούσα και η Μικρασιατική Καταστροφή, δελεαστικό

**Σκηνή από την παράσταση
«Το Έβδομο Ρούχο»**

θέμα όχι μόνο της Διδώς Σωτηρίου.

Το ζητούμενο είναι ότι το θέατρο θα έπρεπε κάποτε ν' απαλλαγεί από τους ηθογραφικούς πρωτογονισμούς και αυτή πια η Μικρασιατική Καταστροφή να σταματήσει τον αιματηρό απόηχό της στην τέχνη. Ας αναζητήσουμε θεατρικούς μύθους κάπου αλλού. Ας πούμε από την καταδυναστευση του σημερινού ανθρώπου, από την εκσυγχρονιστική μεταλλοποίηση του εγκεφάλου του, για την εξόρυξη και ταφή κάθε ποιητικού στοιχείου. Να λείπει η αγριότητα παρωχημένων εποχών και να τονιστεί η λησσοεκμετάλλευση του μόχθου των σημερινών ανθρώπων με το πρόσχημα της αρπαγής από χέρι που φοράει το γάντι της εξέλιξης και του πολιτισμού.

Όσον αφορά τη δυνάμει του έργου, μας εξέπληξε το τόσο φυσικό και αβίαστο παίξιμο της πρωταγωνίστριας Αγγελικής Παπαθεμελή (Αρχοντούλα) που ήταν πράγματι το ζωντανό στοιχείο ενός πολυπλόκαμου και δαιδαλώδους έργου, καθώς και το δοκιμασμένο πλην όμως μανιερίστικο παίξιμο της κ. Αλέκας Παϊζης (Μάνα). Καλός και ο Νίκος Καραβάνος (Φώτος), η Ευγενία Αποστόλου πάλι ως Όλγα, αλλά και ως μάνα νέα. Αλλά και οι υπόλοιποι δεν υστέρησαν.

Όσον αφορά για τη διασκευή και σκηνοθεσία του κ. Δημήτρη Μαυρίκιου δεν θα έλεγα ότι ήταν η ενδεδειγμένη.